

Landsretten afviser samlepåtegninger, der vedrører forskellige rettighedstyper (U 2008.1461 ØLK)

Ramhøj, Lars

Published in:
De blå sider

Publication date:
2008

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link to publication from Aalborg University](#)

Citation for published version (APA):

Ramhøj, L. (2008). Landsretten afviser samlepåtegninger, der vedrører forskellige rettighedstyper (U 2008.1461 ØLK). *De blå sider*.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal -

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at vbn@aub.aau.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Ministerielle skrivelser m.m.

Om nedlæggelse af offentlig vej

har Vejdirektoratet i brev af 26. juni 2008 udtalt:

I e-mail af 11. juni 2008 har kommunen bedt Vejdirektoratet om en udtalelse om nedlæggelse af et mindre stykke offentlig vej i Roskilde.

I har henvist til bestemmelserne i vejlovens (Lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 432 af 22. maj 2008) § 91, stk. 5 og 6. Vi går dog ud fra, at I mener § 90, stk. 5 og 6.

I har herefter spurgt,

- om en bruger (ikke ejer) af en ejendom kan påklage beslutningen og kan kræve denne indbragt for taksationskommissionen?
- om forholdet mellem ejers og lejers opfattelse af vigtighed er et privatretligt spørgsmål om fortolkning af lejekontrakt og rettigheder?
- om § 90, stk. 5, giver en lejer en særlig beskyttelse i forhold til ejeren?

I den givne situation er der tale om én lejer og én ejer. Men hvis situationen havde været fx beboerne i en større boligkarré, virker konsekvensen, af at alle kan klage, ret uoverskuelig.

Vejdirektoratets udtalelse

Efter vejlovens § 90, stk. 5, skal ejere og brugere af ejendomme, der vurderes at blive berørt af beslutningen om at nedlægge en offentlig vej, underrettes om beslutningen. Samtidig skal de gøres opmærksom på blandt andet reglerne om, at vejen skal opretholdes helt eller delvis som privat vej, hvis vejen er af vigtighed for ejendommen. Desuden skal de gøres opmærksom på, at der er en frist på mindst 8 uger til over for vejbestyrelsen at frem-

sætte krav om, at vejen bør opretholdes. Endelig skal de have at vide, at hvis vejbestyrelsen afviser at opretholde vejen på trods af en indsigelse om vejens vigtighed, kan vejbestyrelsens afgørelse kræves indbragt for taksationsmyndighederne.

Brugerne er medtaget i ordlyden af bestemmelsen i 1975 uden forklaring på baggrunden herfor.

Generelt antages det, at en person ikke kan opnå en bedre ret, end den person han afleder sin ret fra.

Det betyder, at en bruger ikke kan opnå en bedre ret end ejeren, medmindre dette er direkte forudsat i bestemmelsen.

Det kan ikke antages at være hensigten med § 90, stk. 5, at give brugere af en ejendom en særlig beskyttelse.

Brugeren kan derfor ikke på baggrund af lovens § 90, stk. 5, egenhændigt mod ejerens ønske kræve spørgsmålet indbragt for taksationsmyndighederne.

Hvis en ejer af en ejendom modsat brugeren ikke mener, at vejen er af en sådan vigtighed for ejendommen, at vejen skal opretholdes som privat, er det derfor et privatretligt spørgsmål, om ejeren efter brugsaftalen har pligt til at sikre brugeren, at vejen opretholdes.

Om brugeren mod ejerens ønske kan kræve, at ejeren indbringer spørgsmålet for taksationsmyndighederne er altså et privatretligt spørgsmål.

Vejdirektoratet, 26. juni 2008 (Dok. 08/07407-4)

Om indbringelse af servitutforpligtelse for taksationsmyndighederne

har Vejdirektoratet i brev af 7. juli 2008 afgjort:

I har på vegne af B i brev af 18. juni 2008 bedt Vejdirektoratet om at vurdere Københavns Kommunes afgørelse af 14. april 2008.

Kommunen har meddelt afslag på at indbringe spørgsmålet om bortfald af servitutforpligtelse for taksationsmyndighederne, jf. privatvejslovens § 66, fordi kommunen ikke er påtaleberettiget ifølge servituten.

Vejdirektoratets afgørelse

Københavns Kommunes afslag af 14. april 2008 er ikke lovligt.

Kommunen har efter privatvejslovens (Lov om private fællesveje, jf. lovebekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008) § 66 pligt til at forelægge spørgsmålet for taksationsmyndighederne.

Vi har derfor bedt Københavns Kommune om at tilbagekalde sit afslag og forelægge spørgsmålet om opretholdelse af servitutforpligtelsen af 25. maj 1966 for taksationsmyndighederne i overensstemmelse med privatvejslovens § 66.

Vejdirektoratets kompetence

Vi kan tage stilling til lovligheden af kommunens afgørelser truffet efter vejlovgivningen, her privatvejsloven, jf. denne lovs § 7, stk. 1.

Vi kan desuden tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningslovens (Lovebekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007), i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen. Men vi har ikke mulighed for at tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelig god forvaltningsskik.

Om gravefri metoder

har Vejdirektoratet i brev af 11. juli 2008 udtalt:

I e-mail af 2. juli 2008 har Guldborgsund Kommune bedt Vejdirektoratet om en udtalelse om gravefri metoder i forbindelse med anbringelse af ledninger i vejarealet.

I oplyser, at I som udgangspunkt kræver, at der benyttes gravefri metoder ved ledningers krydsning af veje. I tillader som udgangspunkt heller ikke, at der graves "prøvehuller" - dvs. inspektionshuller, hvor en ledningsejer kan iagttage andre ledningsejeres ledninger, medens disse ledninger passerer med det gravefri udstyr.

Hvis asfalten i forvejen er dårlig, eller der evt. er forhold, som betyder at gravefri metoder er urealistiske eller umulige, giver I dog tilladelse til opgravning.

Til grund for kravene ligger en samlet vurdering, hvor kommunen søger at tilgodese både vejen og ledningsejerne - dvs. at kravene vurderes at være rimelige og saglige.

Privatvejslovens § 66

Hvis det ifølge en mere end 20 år gammel overenskomst, servitut eller anden bestemmelse påhviler nogen at deltage i vedligeholdelsen og istandsættelse af en privat fællesvej, kan den forpligtede forlange, at kommunen indbringer spørgsmålet om bestemmelsens opretholdelse for taksationsmyndighederne. Det fremgår af privatvejslovens § 66, stk. 1.

Det er ikke en betingelse for at udnytte denne ret i § 66, stk. 1, at kommunen er påtaleberettiget i henhold til den private bestemmelse. Et sådant krav kan hverken udledes af ordlyden i bestemmelse, eller af forarbejderne til bestemmelsen.

Bestemmelsen kan således påberåbes af enhver, der i henhold til en mere end 20 år gammel privat bestemmelse er forpligtet til at deltage i istandsættelsen eller vedligeholdelsen af en privat fællesvej.

Københavns Kommunes afgørelse af 14. april 2008 hviler således på en retsvildfarelse.

Vi har derfor bedt kommunen om at genoptage sagen og træffe en ny og lovlig afgørelse.

Vejdirektoratet, 7. juli 2008 (Dok. 08/07724-2)

Vejen bliver ved opgravning, i praksis, altid skadet i et eller andet omfang, og vedligeholdelsesomkostningerne på sigt vil ofte øges mere eller mindre. Desuden vil den reablerede opgravning ofte kunne mærkes af bilisterne, og endelig bliver det visuelle indtryk dårligere.

I mener, at en ledningsejer ikke påføres væsentlige merudgifter - i mange tilfælde tværtimod.

I enkelte tilfælde har I erfaret, at det gravefri udstyr beskadiger ledninger. For at imødegå dette bedre, ønsker en ledningsejer ofte tilladelse til gravning af prøvehuller. Men hvis der tages nogle rimelige praktiske forholdsregler, som f.eks. at undskyde med god afstand til oplyste placeringer af andre ledninger, og med kyndigt personale, anser I sandsynligheden for uheld som begrænset, specielt set i forhold til de sikre ulemper for vejen, ved altid at grave prøvehuller. I øvrigt har ledningsejeren også en betydelig udgift til prøvehuller, reablering af vejen samt evt. efterfølgende afhjælpning af mangler.

Kommunens spørgsmål:

1. Kan kommunen fastholde, at der ikke må graves i asfalten?
2. Kan kommunen evt. nøjes med at tillade et repræsentativt antal prøvehuller, således at der ikke skal graves ved hver eneste underskydning (= ved hver ejendom).
3. Kan kommunen risikere at blive økonomisk involveret, hvis ledninger beskadiges?
4. Kan ejeren af en eksisterende ledning forlange, at ejeren af en ny ledning graver prøvehuller?
5. Kan kommunen stille krav om, at en ledningsejer tilvejebringer ledningsplaner inklusive koteangivelser - eller evt. alternativt oplyser en maksimal ledningsdybde?
6. Hvis ejeren af en eksisterende ledning har oplyst placeringen af sin ledning eller f.eks. alternativt en maksimal dybde - skal den pågældende så automatisk afholde omkostningen, hvis ejeren af en ny ledning påtræffer den eksisterende ledning på en anden (forkert) placering?

Vejdirektoratets udtalelse

Der må ikke graves i et offentligt vejareal uden vejbestyrelsens samtykke. Det fremgår af vejlovens (Lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 671 af 19. august 1999) § 101, stk. 1.

Privatvejsloven (Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 670 af 19. august 1999) indeholder en tilsvarende bestemmelse for så vidt angår private fællesveje i byer og bymæssige områder, jf. privatvejslovens § 50.

Disse bestemmelser medfører *ikke nogen pligt* for vejbestyrelsen/vejmyndigheden til at meddele tilladelse på en ansøgning om opgravning i forbindelse med nedlæggelse af ledninger.

I stedet for et afslag kan kommunen stille saglige vilkår for tilladelsen.

Et afslag eller vilkår skal dog være sagligt begrundet, primært i vejtekniske hensyn eller af hensyn til vejens funktion som færdselsareal. Kommunen kan dog også varetage andre almindeligt anerkendte almene hensyn, fx miljømæssige og almindelige naboretlige hensyn. Kommunen kan endvidere tage hensyn til, om det er nødvendigt at grave i det konkrete tilfælde.

På denne baggrund kan vi besvare spørgsmålene således:

Ad 1 og 2:

Kommunen kan lovligt kræve, at der ikke må graves i asfalten i det enkelte tilfælde.

Kommunen kan dog ikke indføre en fast og ufravigelig

regel om, at der aldrig gives tilladelse til gravning i asfalten. Det ville være at sætte skøn under regel. Kommunen skal derfor i hvert enkelt tilfælde foretage et konkret og sagligt skøn over, om der kan gives tilladelse til gravning i asfalten.

I det omfang der gives tilladelse til gravning i asfalten, kan/skal kommune ligeledes ved et konkret sagligt skøn vurdere omfanget af den gravning, der gives tilladelse til.

Ad 3.

Spørgsmålet, om kommunen kan gøres ansvarlig for skader i forbindelse med en konkret gravetilladelse, må afgøres efter dansk rets almindelige erstatningsregler - den såkaldte culparegel.

Kommunen vil efter denne regel kun kunne pådrage sig et erstatningsansvar, hvis den i forbindelse med sin tilladelse har handlet uforsvarligt, f.eks. har givet urigtige eller mangelfulde oplysning om eksisterende ledninger i vejen, som kommunen er bekendt med eller burde være bekendt med.

Ad 4.

Det er alene kommunen som vejbestyrelse, der afgør, om der kan gives tilladelse til at anbringe flere ledninger i en vej, og om der kan gives tilladelse til at grave prøvehuller.

Ejere af eksisterende ledninger kan ikke stille et sådant krav, men kan i forbindelse med en eventuel partshøring foreslå kommunen, at der stilles krav om prøveboring, og at der gives tilladelse hertil. Afgørelsen træffes i alle tilfælde alene af kommunen.

Ad 5.

Kommunen kan i forbindelse med en gravetilladelse stille vilkår om, at en ledningsejer indsender detaljerede planer om ledningens placering, og om at ledningsejeren til en hver tid skal påvise sine ledningers placering.

Hvis det i februar 1995 udsendte "Standardregulativ for udførelse af ledningsarbejder og andre arbejder i og over veje" er lagt til grund for en gravetilladelse, vil en ledningsejer efter § 8, 2. punktum, i dette regulativ have pligt til at påvise placeringen af sin ledning for ejeren af den nye ledning.

Ad 6.

Vi mener, at forholdet mellem ledningsejerne må løses efter dansk rets almindelige privatretlige principper, idet udgangspunktet formentlig må være, at gravearbejder i vejen kun må foretages med respekt af eksisterende ledninger.

Ejeren af en eksisterende ledning vil helt eller delvis kunne miste et eventuelt krav på erstatning for ledningsskade, hvis han har kendt sine ledningers beliggenhed og i tide er blevet opfordret til at påvise dem, men har undladt

dette, eller er fremkommet med urigtige oplysninger om en lednings placering. Ligeledes kan det formentlig ikke udelukkes, at der ved erstatningsbedømmelsen vil blive taget hensyn til, om den eksisterende ledning var anbragt og vedligeholdt efter de sædvanemæssige forskrifter, og om ejeren af den nye ledning har udført sit arbejde på sædvanlig og forsvarlig måde.

Der kan således ikke opstilles nogen generel regel om, hvem der har ansvaret for en konkret skade. Det må afgøres ved en konkret vurdering, hvor der foretages en afvejning af alle omstændigheder omkring det pågældende gravearbejde. Den endelige afgørelse af, hvem udgifterne i forbindelse med en skade påhviler, henhører under domstolene.

Vejdirektoratet, 11. juli 2008

Om renholdelse af rabatter, rendestene og nedløbsriste

har Vejdirektoratet i brev af 28. juli 2008 udtalt:

I e-mail af 21. juli 2008 har du bedt Vejdirektoratet om en udtalelse om din pligt som grundejer til at renholde rabatter, rendestene og nedløbsriste.

Du henviser til en vedlagt kopi af en annonce fra lokalbladet, hvori kommunen informerer om, at grundejeren har pligt til at renholde fortov og stier ud for sin ejendom. Af annoncen fremgår det, at pligten også gælder rendestenen langs fortov og eventuelle nedløbsriste.

Du spørger, om kommunen kan pålægge grundejerne at renholde rabatter, rendestene og nedløbsriste, der ligger i kørebanearealet. Kommunen har hidtil selv slået græsset på rabatterne.

Du oplyser, at der ikke er fortov langs din ejendom. Derfor mener du ikke, at fortovenes og rendestenenes renholdelse vedrører dig.

Der er således ikke tale om rendestene og nedløbsriste, som er placeret i fortovet.

Vi har kontaktet Stevns Kommune, som har oplyst, at din ejendom grænser til kommunevejene V-gade og B-vej.

Vejdirektoratets udtalelse

Kommunen kan som vejbestyrelse bestemme, at ejerne af ejendomme, der grænser til en *offentlig vej eller sti* i byer og bymæssig bebyggelse, skal renholde *fortov og sti* ud for ejendommene. Med fortov og sti sidestilles færdselsareal, der er overvejende bestemt for gående færdsel, jf. vintervedligeholdelseslovens (Lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 391 af 22. maj 2008) § 5, stk. 1. Beslutningen skal forhandles med politiet. Desuden skal beslutningen of-

fentliggøres i et eller flere af de blade, der har almindelig udbredelse i kommunen, jf. lovens § 5, stk. 4.

Grundejernes renholdelsespligt omfatter efter lovens § 13, stk. 1, bl.a. pligt til at renholde grøfter, rendestene, nedløbsriste, rørgennemløb og udløbsrender for alt, der kan forhindre vandets frie løb.

Bestemmelsen i lovens § 5, stk. 1, fastsætter, *hvilke arealer* kommunen kan pålægge grundejerne at renholde. Bestemmelsen i § 13, stk. 1, fastsætter, *hvilke pligter* grundejerne herefter har på disse arealer.

Kommunen kan således alene pålægge grundejerne ved kommuneveje at renholde fortov og sti, jf. lovens § 5, stk. 1. Derfor kan den *ikke* pålægge disse grundejere at renholde rendestene og nedløbsriste, der ikke er en del af fortov eller sti.

Når rendestene og nedløbsriste er nævnt i lovens § 13, stk. 1, skyldes det, at denne bestemmelse fastsætter omfanget af grundejernes pligt til at renholde, ikke blot ved offentlige veje, men også ved private fællesveje.

Endvidere kan vi oplyse, at det fremgår af pkt. 14 i cirkulæret til vintervedligeholdelsesloven (Trafikministeriets cirkulære nr. 135 af 6. december 1985), at slåning af græs *ikke* er en del af pligten til at renholde. Det er derimod en del af vejens almindelige vedligeholdelse, der påhviler kommunen som vejbestyrelse for kommuneveje.

Vi har sendt en kopi af denne udtalelse til kommunen, så den eventuelt kan ændre ordlyden af sin annonce.

Vejdirektoratet, 28. juli 2008 (Dok. 08/09114-8)

Fra domstolene m.v.

Refereret og kommenteret af Lars Ramhøj

Strid om grænsehævd kunne ikke afgøres ved domstolene, selv om der ikke var tvist om grænsens beliggenhed (U 2008.1503 VLK)

Den fysiske grænse mellem to ejendomme svarede ikke til den matrikulære, hvilket medførte et sagsanlæg fra den rådende mod naboejeren. Uenigheden angik alene spørgsmålet om, der var vundet hævd, ikke hvor grænsen skulle placeres, hvis der var vundet hævd.

Byretten rejste selv indledningsvis spørgsmålet om, hvorvidt der burde have været afholdt skelforretning forud for sagsanlægget. Dette spørgsmål blev behandlet under et telefonisk retsmøde, der resulterede i, at byretten afviste sagen under henvisning til, at sagen angik fastlæggelse af skel i forbindelse med ejendomshævd, hvorfor der ifølge udstykningsloven skal afholdes skelforretning før sagsanlæg.

Denne kendelse blev indbragt for landsretten, der stadfæste afvisningen under henvisning til den klare bestemmelse i UL § 38 og lovbemærkningerne, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at heller ikke spørgsmål om grænsehævd kan afgøres ved domstolene, før der har været afholdt skelforretning.

Muligheden for at afholde telefoniske retsmøder er forholdsvis ny. Den repræsenterer en mellemting mellem skriftlig og mundtlig retspleje.

Afgørelsen må hilses velkommen! Den fastslår, at der gælder et ubetinget krav om, at forandring af ejendoms-

grænser som følge af hævd skal søges afklaret gennem en skelforretning før man går til domstolene. Det uanset, at der for så vidt ikke er tvist om grænsen – således at sagen substantielt alene drejer sig om, der er vundet hævd eller ej.

Sagen afspejler efter min mening den usikkerhed, VSF skaber. I afsn. 1, s. 1, sp. 2 anføres, at "sager om, hvorvidt der er vundet hævd på en del af en ejendom, hvis nærmere afgrænsning parterne ikke strider om, efter Kort- og Matrikelstyrelsens mening ... kan indbringes umiddelbart for domstolene. Det er en betingelse herfor, at uenigheden ikke angår fastlæggelsen af en ejendomsgrænse, men alene beror på en retlig bedømmelse af hævdsspørgsmålet". Denne udtalelse er efter min mening uheldig, fordi hævdsspørgsmålet jo typisk vil være det centrale, ligesom grænsen i marken ofte også er utvivlsom. Det anføres videre, at det er domstolen selv, der afgør, om den vil behandle en sådan sag.

Nej siger landsretten i sin krystallære afgørelse: skeltviser skal altid først behandles ved en skelforretning, også selv sagens kerne er hævdsvurderingen.

Reglerne i udstykningsloven skal altså forstås efter pålydende: Skelforretning før dom. Klart og enkelt. Der er vist næppe heller tvivl om, at afgørelsen styrker landinspektørprofessionen.

Landsretten afviser samlepåtegninger, der vedrører forskellige rettighedstyper (U 2008.1461 ØLK)

I forbindelse med en ændring af en ejerlejlighedsopdeling blev der fremsendt nogle relaxationspåtegninger vedrørende realkreditpantebreve og pantstiftede vedtægter samlet i et dokument, hvilket blev afvist fra tingbogen under henvisning til, at påtegning på såvel pantstiftende vedtægter som på realkreditpantebreve ikke kan tinglyses ved fælles allonge. Dommeren mente, at påtegningen på de pantstiftede vedtægter skulle ske ved en særskilt allonge, og at der skulle betales 1400 kr. i tinglysningsafgift.

Denne afgørelse blev kæret, idet der blandt andet blev gjort gældende, at ingen af de berørte dokumenter var omsætningsdokumenter, at der derfor ikke var noget til hinder for, at relaxationen af de pågældende dokument-

er kan foretages i en samlepåtegning, og at der heller ikke var andre tinglysningsmæssige forhold til hinder for at samle påtegninger. Over for landsretten anførte tinglysningsdommeren bl.a., at også ordensmæssige hensyn taler for, at påtegninger, der vedrører henholdsvis realkreditpantebreve og vedtægter for en ejerforening, ikke samles i ét dokument.

Det tiltrådte landsretten.

Det står mig ikke ganske klart, hvad de er for "ordensmæssige hensyn", der sigtes til. Tinglysningsafgørelser bør henvise til de form- eller indholdsforskrifter, der er fastsat i regler. Jeg finder i øvrigt afgørelsen tvivlsom.

Det er væsentligt at holde sig for øje, at afgørelsen betyder,

at man ikke i samlepåtegninger kan anføre påtegninger, der vedrører forskellige rettighedstyper, men IKKE forhindrer, at der foretages tinglysning af samlepåtegninger, der alene vedrører flere realkreditpantebreve.

Det må tilføjes, at påtegning på omsættelige pantebreve skal ske ved særskilt påtegning, da påtegningen skal følge det enkelte dokument.

Erstatning for nedlæggelse af overkørsel over jernbane omfattede ikke tilkøbte jorder (U2008.1678 HD)

En driftsoverkørsel over en jernbane blev besluttet nedlagt, hvilket medførte, at der skulle etableres ny vejadgang til de fraliggende jorder under en landbrugsejendom. Driftsoverkørslen blev også benyttet i forbindelse med samdriften af 2 andre ejendomme.

Højesteret fandt, at vejlovens § 69, stk. 2 også kunne anvendes ved jernbaner, og at der skulle ydes fuldstændig erstatning. Det omfattede omvejerstatning (122.000 kr. som ikke blev forhøjet), og erstatning for særlige ulemper, som skønsmæssigt blev ansat til 1 mill. kr. (forhøjelse af taksationskommissionens erstatning på 125.000 kr.). Højesteret afviste endvidere, at der skulle tages hensyn til den betydning, driftsoverkørslen havde for samdriften af de 2 andre gårde.

Det forhold, at ejeren lovligt kan samdrive flere ejendomme, kan altså ikke begrunde erstatning for de ulemper det medfører, at en eksisterende vejadgang også bruges til disse ejendomme. Men hvad med tilkøbte arealer under ejendommen? Drejer det sig som her om driftsoverkørsler

over en jernbane, vil der som udgangspunkt blive lagt vægt på, om jernbaneselskabet har accepteret den udvidede færdsel (se også KFE 92.160).

Men hvad så, hvis det drejer sig om en almindelig markvej? Her antages det, at vejejerer ikke kan modsætte sig, at færdslen udvides, f.eks. som følge af tilkøb. I så fald har arealerne jo lovlig vejadgang, og der må følgelig også skulle betales erstatning for indgrebet ift. til de tilkøbte arealer.

På baggrund af ovenstående sag må man derfor nok slutte, at en vejadgang ad en jernbaneoverkørsel kun med jernbaneselskabets accept kan bruges som adgangsvej til tilkøbte arealer under ejendommen.

Ovenstående forskel bliver synlig, fordi indgrebet i vejadgangen foretages af jernbaneselskabet, der samtidig er vejejer. Når der ved ekspropriation gøres indgreb i bestående vejforhold, er der ikke et sådant sammenfald mellem eksproprianten og vejejerer, og det lægges formentlig uden videre til grund, at de bestående vejadgange er "lovlige" i privatretlig henseende.